

09169

SPOMIN

na

stopetdesetlétnico

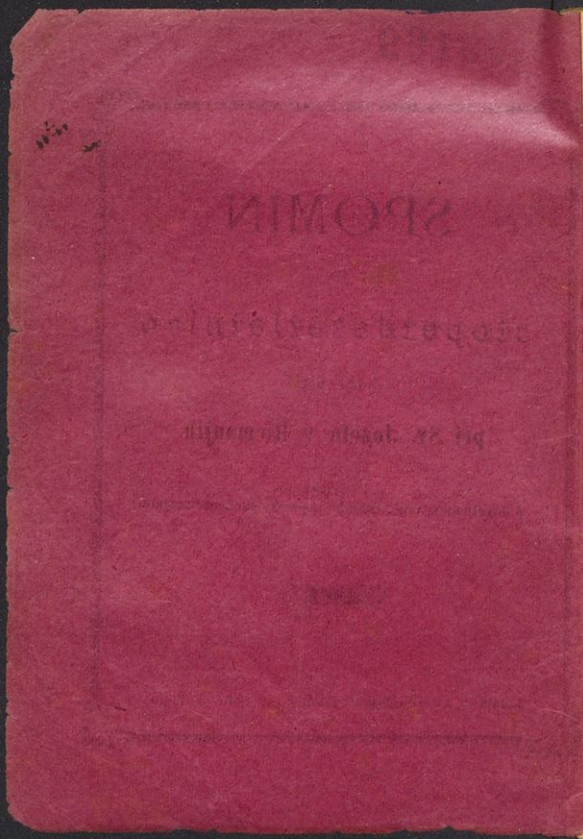
božje poti

pri Sv. Jožefu v Riemanjih

Z dovoljenjem preč. tržaško-kopersk. škof. ordinarijata

izdala in založila Tiskarna Dolenc (F Polić) v Trstu.

sto

Z dovo

SPOMIN

— na —

stopedeseftletnico

božje poti

pri Sv. Jožefu v Ricmanjih.

Z dovoljenjem preč. tržaško-koperskega škof. ordinarjata

Izdala in založila Tisk. Dołene (F. Polić) — Trst.

109169

109169

U 2075/1951

Sveta družina.

Vas in kraj Ricmanje.

Na vzhodni strani Trsta, prav v skrajnem kotu morskega zaliva, ondi, kjer se jame pred našimi očmi valovito vzdigavati istrska pokrajina, raste iz morja biser naše slovenske domovine, divni „Breg“.

Kraj se ti omili na prvi pogled, in želiš si ostati tukaj vse svoje dni. Krog in krog se dvigajo prijetni holmiči obraščeni in okinčani z zeleno oljko in kraljevsko vinsko trto. V lepi prirodi pa so raztreseni razni kraji, katerih vsaki ima svojo cerkev, svoje pobožno svetišče. Ti kraji so n. pr. Dolina, Prebenek Boljunec, Boršt, Ricmanje itd. Vas Ricmanje stoji v isterskem delu „Brega“ in so vse hiše zidane iz kamenja, razvrščene bregovito. Sredi te prijazne naselbine pa stoji na višku cerkev sv. Jožefa, katera je v celem kraju najlepša. Toda ta cerkev ne slovi samo v bližnjem kraju,

marveč tudi daleč okrog čez meje tržaške dežele po Primorskem, Kranjskem, Istri itd., kajti ta cerkev je ena najbolj slovečih božjih poti naše mile, slovenske domovine.

Namen te knjižice je popisati pomen božje poti sv. Jožefa v Ricmanjih, vire, iz katerih je ista nastala in druge zelo imenitne podatke, kateri to božjo pot označujejo tudi kot zgodovinsko važno krščansko pribežališče vseh Slovencev. Sveti Jožef, nebeški ženin Matere Božje, časti se v velikem prazniku po vseh slovenskih deželah. On je varuh (patron) vseh Slovencev. Zato je skazal pobožnemu narodu posebno milost, izvolivši kraj svojega svetišča med nami, — v lepi vasici Ricmanje.

Čudodelna svetilnica.

Predno je bila zidana današnja lepa cerkev sv. Jožefa, je stala na istem prostoru mala cerkvica, posvečena sv. Juriju.

V tej cerkvici se je nahajal oltar sv.

Jožefa, pred katerim je gorela čudovita svetilnica, katera je bila povod zidanju sedanje božje poti.

O tej svetilnici se pripoveduje od zanesljivih virov sledeče :

V letu 1749 so zapazili verni kmetje domačini, da luč v svetilnici, kolikorkrat je ugasnena, z novega in sama od sebe začne goreti. Več časa ljudje niso hoteli te reči razodeti, ker se jim je zdelo neverjetno, marveč so skrivnost obdržali za se. Ker se je pa le v enomer ponavljalo, so sklenili to čudo naznaniti duhovščini. Na predvečer sv. Jožefa t. j. 18. marca, leta 1749 so razodeli kaplanu v Dolini, gospodu Janezu Ifsiču. Isti čas namreč Ricmanjci niso imeli svojega duhovnika in so morali gospodje iz Doline opravljati božjo službo po vseh ostalih vaseh v Bregu.

Ko je omenjenega dne, 18. marca 1749, dokončal gospod Ifsič večernice in druge cerkvene molitve, mu razodene ključar Miha Komar, kaj je videl na lastne oči, namreč,

kako se je luč v svetilnici pred oltarjem sv. Jožefa nekaj dni poprej sama užgala in svetlo gorela. Na to je ukazal gospod kaplan, kakor hitro bode luč zopet ugasnila, naj pokliče ključar še dva druga moža, da spričata, da je luč zares ugasnila. Potem naj cerkev zaklene in ključ vzame domov ter ga dobro shrani, da nikdo ne pride do njega. Drugi dan, na praznik sv. Jožefa t. j. 19. marca, pove gosp. kaplan svojemu župniku v Dolini, kaj je slišal dan poprej v Ricmanjih; toda tudi gosp. župnik ni mogel kar naravnost tega verjeti.

Prvo nedeljo po sv. Jožefu dne 23. marca leta 1749 pokliče starešina Miha Komar še drugega svojega tovariša ključarja Janeza Kuret-a in še štiri može iz Ricmanj: Jožefa Kuret, Gregorja, Andreja in Urha Pregarec. V pričo vseh teh mož je vpihnil Miha Komar luč v svetilki sv. Jožefa, potem pa cerkev dobro zaklenil in izročil ključe drugemu svojemu tovarišu ključarju Janezu Kuret-u, da ključ dobro varuje.

Že tistega dne zvečer ob 9. uri so šli imenovani možje k cerkvi, da pogledajo skozi okno pri cerkvenih vratih — toda kako so se začudili: luč v svetilnici sv. Jožefa je svetlo gorela! In vendar je ni prižgala človeška roka, ker je bilo nemogoče, da pride kdo pri zaklenjenih durih ali skozi gostomrežena okna v cerkev in prižge svetilko.

Tri dni pozneje je bila naznanjena za Ricmanje velikonočna izpoved. Ko so prišli izpovedovati iz Doline gospod dekan, kaplan Ilsič, Jožef Slosovič in Janez Pobar, so jim ključarji vse razodeli.

Gospod župnik, kateremu se je še vedno zdelo neverjetno, se je podal z nova v cerkev s svojim kaplanom, mežnarjem Samcem in več drugih ljudi k svetilnici sv. Jožefa. Tu je rekel gospodu kaplanu naj v pričo vseh ugasne luč, kar se je zgodilo. Potem je župnik zapovedal trdno zapreti vsa okna, line in vsa vrata dobro zakleniti in stražiti tako da noben živ človek ne bi mogel notri. Ključe od cerkvenih vrat je vzel sam župnik saboj v

Dolino. Ključarjem je pa naročil, da naj hitro, ko bi kdo zapazil, da luč zopet gori, pridejo povedat. Drug dan 27. marca, so šli gospodje v Zabrežec (Boršt) spovedovat, na poti pa so že zvedeli, da se je luč v svetilnici zopet užgala. Gospodje so najprej opravili svoje delo in proti poldnevu so se že vsi skupaj podali v Ricmanje. Nek Janez Bajdu jim je takoj sporočil, da je videl na lastne oči, da se je luč sama užgala. Duhovniki in ž njimi velika truma ljudi so hiteli zdaj v Ricmanje. Pred cerkvico so pokleknili in v goreči molitvi in skesanim srcem prosili sv. Očeta Jožefa za pomoč. Na to odklene župnik Dolinski cerkvena vrata s tistim ključem, katerega je bil vzel seboj prejšnji dan in vsi skupaj stopijo v cerkev. Toda nepopisno je bilo veselje vseh, ko zagledajo lučiko v svetilnici jasno in živo goreti. Vsi navzoči so popadali na kolena in mnogi od njih so ihteli od samega srčnega ginjenja, prevzeti od čudeža, nobeno oko ni bilo brez solz. Vsi prično glasno moliti in se zahvaljevati Bogu, da je

svojega Rednika sv. Jožefa tako na zemlji počastil in si ta kraj izbral za posebno sveetišče njegovega proslavljenja.

Dne 28. marca sta se napotila župnik dolinski in njegov kaplan sama v Trst k škofu, da mu natanjčno vse razložita, kaj sta videla v Ricmanjih. Škof jima naroči, naj se vse to napiše in pisano izroči škofiji. Župnik dolinski je izvršil to naročilo in dne 1. aprila 1749 izročil pisanje škofiji; v pismu je še posebej prosil, da bi se dovolilo duhovnikom in ključarjem vse to tudi s prisego potrditi, kar so mil. škof dovolili le ključarjem, duhovniki pa so morali izreči vse pod svojo vestjo.

Kmalopotem, dne 18. aprila je prišlo od škofa zopet pismo na župnika v Dolino, da vpričo več duhovnov in družih poštenih mož vso stvar še enkrat natanjčno preišče. Gospod župnik je to storil in koj drugi dan je ovil steklo svetilnice, v katerem se nahaja olje, z dvojnim papirjem in zapečatil tako, da je bilo nemogoče, da bi kdo mogel narediti kako zvijačo, brez da bi moral raztrgati papir.

Dan za tem dne 20. aprila je šel nek Gašpar Berton s svojim sinom in svojo ženo v Log k sv. maši, ki se je ta dan brala v tamošnji cerkvi sv. Uršule. Nazaj grede iz Loga zagleda on in še več družih, da je luč v svetilnici sv. Jožefa v Ricmanjski cerkvi zopet gorela, česar grede v Log ni zapazil. Drugi dan potem luč zopet ni gorela in to sta potrdila duhovnik Valentin Dovgan in pisar Miroslav Itsič. 22. aprila pa je zavládalo v Ricmanjih zopet veselje, kajti luč sv. Jožefa je zopet gorela.

Dne 23. aprila, v predvečer sv. Jurija, so prišli duhovniki iz Doline, da opravijo v čast sv. Juriju, kateremu je bila cerkev posvečena, po stari navadi večernice. Tedaj luč ni gorela. Po večernicah zapro cerkev in vzamejo ključ saboj.

Drug dan, 24. aprila *ob dveh popolnoči*, prihite ljudje v Dolino povedat da se je luč v svetilnici sama užgala. Še pred dnem se tedaj napotijo vsi duhovniki v Ricmanje — toda kako veliko je njihovo veselje, ko pridejo v

Ricmanje in že skozi cerkveno okno vidijo, da luč zopet svetlo gori. Takoj odpro cerkev in pokleknejo pred oltarjem, v goreči molitvi zahvaljujoč Boga za ta očitni čudež.

Pobožni verniki so prosili, naj se ta reč naznani v Trst škofu in se prosi mil. škofa, da blagovolijo priti sami v Ricmanje. Župnik se je takoj peljal v Trst pred škofa in je prosil naj mil. izpolni želje ljudstva in osebno počasti Ricmanje s svojim obiskom. Škof se je še tisti dan pripeljal v Ricmanje, kjer ga je pričakovalo veliko število duhovnov in množica ljudstva. Kanonik Aldrago Pikardi bere na to na oltarju sv. Jožefa sv. mašo, katere so se udeležili škof v veliki pobožnosti. Po sveti maši pa ukažejo mil. škof samemu kanoniku Aldragu Pikardi pregledati vso cerkev, vrata, okna in vsa kota preiskati, da, celo pod streho vse pregledati, če ne bi bilo kaj sumljivega, če bi ne bil kdo skrit, ali kaj tacega. Pa nič se ni našlo, vse je bilo v redu in tudi pečati na svetilnici so bili nepoškodovani.

Pred odhodom nazaj v Trst so zavkazali

mil. škof župniku dolinskemu, da vpričo njih napravi dva papirnata zavitka okoli stekla svetilnice ter jih zapečati; vrv pa, na kateri je visela svetilnica so ukazali potegniti do stropa in ondi z lastnim pečatom zapečatiti. Vrata cerkvena so potem zaklenili in tudi zapečatili in ključe so izročili župniku dolinskemu, da jih dobro shrani, dokler pride drugo pove'je od škofije.

Isti čas se je imel pričeti v dolinski fari sv. misijon. Dne 26. aprila se poda župnik v Ricmanje, in vidi skozi cerkveno okno, da je luč v svetilnici mrtva; ko pa odpre cerkev in s ključavničarjem gre pogledati, vidi da lučika le malo brli; a ko se je dotakne, je takoj zažarela. Oče jezuit, Primož Lavrenčič, katerega so željno pričakovali, pride in v pričo njega luč ugasne ter cerkev zapre in zapečati.

Dne 30. aprila se razglasi po vsem Bregu vesela novica, da je luč v svetilnici sv. Jožefa zopet začela goreti. Župnik dolinski in kaplan se prideta o tem prepričati in vidita

da je tudi pečat na cerkvenih vratih in vse nepoškodovano. V cerkvi kar na mestu napišejo list na škofijo, kakor je bilo naročeno in zdaj prosi župnik naj mil. škof hitro sporočijo, kaj se ima zgoditi. Sporoči vročo željo vernikov ricmanjskih, naj bi se proglasilo to cerkev poslej za javno krščansko shajališče ali božjo pot. Odgovor iz škofije je prišel še tisti dan, naj se še z nova vse preišče in ako je vse v redu, naj se napravi slovesna procesija k sv. Jožefu v Ricmanje.

Dokazano je bilo po tolikih čudežih na svetilki, da je sklenila vseмогоčna Previdnost Božja upeljati posebno čaščenje sv. Jožefa v cerkvi ricmanjski. Še bolj jasni pa so bili čudeži, ki so se godili z oljem v čudodelni svetilki sv. Jožefa. Kajti od 18. marca do 5. maja ni nihče prilival olja, nego kar ga je pogorelo med dnevom, nadomestilo in pomnožilo se je drugi dan čudnim potom samo od sebe. Tako je gorelo do 23. maja. Ves čas od 18. marca do 23. maja zgorelo je v svetilki približno pol funta olja. In vender je

toliko časa gorela svetilka živo in jasno. Od tistega časa — kar je bil čudež tako jasno dokazan —, devalo se je olje v svetilko sv. Jožefa, kakor v druge. Vse to se je škofiji natanjko sporočilo.

Zaradi mnogo opravila ob misijonu v Dolini niso imeli drugi tam navzoči duhovniki časa, zato je župnik sam v spremstvu fajmoštra Štivanskega g. Ant. Julianija in Antona pl. Lazarinija se podal v Ricmanje. Dne 3. maja 1749 po dokončanem misijonu se vzdigne iz Doline velikanska množica vernega ljudstva in se s procesijo poda v Ricmanje. Nikdar poprej še ni bilo takega shoda v Ricmanjih. Mnogo duhovnov se je podalo v cerkev in za njimi je privrelo toliko ljudstva, da je bila h kratu cerkev natlačena in ves prostor okoli nje. Pregledajo, a ko je vse v redu in ko se to naznani ljudstvu, je bilo med verniki tako navdušenje, da se ne da popisati. Vse je popadalo na kolena in mnogi so na glas jokali in goreče zdihovali.

Nato je imel peto sv. mašo g. Jožef Slo-

sovič, župnik iz Ospa, pridigoval pa je Anton pl. Juliani, župnik od sv. Ivana pri Devinu.

S tem dnem se je pričela božja pot k sv. Jožefu v Ricmanje. Daleč je zaslovela ta božja pot in vsako leto je prihajalo mnogo ljudstva iz raznih krajev Primorja, da celo iz Kranjskega v Ricmanje.

Altar sv. Jožefa, na katerem je naslikana sveta družina Jezus, Marija in sv. Jožef na begu v Egipt, ima svoje odpustke in predpravice potrjene po papežu in je zavetni oltar obdarjen z odpustki za bratov. sv. Jožefa.

Cerkev sv. Jožefa v Ricmanjih.

Koj po teh čudovitih dogodkih se je začelo misliti na to, da se na mestu cerkve sv. Jurija zida novo romarsko cerkev sv. Jožefa. To je bilo že zavaljo tega potrebno, ker je postajala stara cerkvica premajhna za tolike trume ljudstva, ki so leto za letom prihajale

na božjo pot v Ricmanje. S posebnim škofovskim dovoljenjem se je toraj cerkev sv. Jurja podrlo in precej po letu 1749 dozidala sedanja cerkev v čast sv. Jožefu.

To delo je izvršil zidar Rudolf Deretti iz Trsta in je stalo zidanje 6350 lir v zlatu. Veliki oltar, ki je iz samega kamna, umetno izdelan, je stal 7100 zlatov ali 12.000 lir. Veliki oltar je izvršil umetnik Janez Calzutti iz Trsta leta 1770.

Danes ima ta krasna cerkev poleg velikega oltarja še 6 malih oltarjev in krasno novo prižnico iz leta 1891. Na velikem oltarju je čudodelna podoba svete Družine; pred oltarjem visi ona čudodelna svetilka od oltarja sv. Jožefa v stari cerkvi sv. Jurija. V cerkvi se nahajajo tudi zelo stare orglje, ki so bile prenešene iz cerkve očetov Jezuitov iz Trsta. Poleg tega je v cerkvi mnogo starih spominskih slik, mej njimi tudi ena, ki predstavlja boj z Napoleonovimi četami v Peskih nad Ricmanji. Največja zgodovinska znamenitost pa je krasni mašni plašč iz same svile

zlata in srebra ; ta plašč je podarila cesarica Marija Terezija, mati cesarja Jožefa II. avstrijskega cerkvi, katera ta prelepi in dragoceni dar skrbno hrani in ga rabi le ob naj-slovesnejših prilikah

Bratovščina sv. Jožefa v Ricmanjih.

Leta 1750 se je ustanovila v Ricmanjih bratovščina sv. Jožefa. Kako imenitna je morala biti ta bratovščina, sledi že iz tega, da jej je bil pokrovitelj sam nadvojvoda Jožef, sin ce-arice Marije Terezije in pozneje avstrijski cesar Jožef II. Lastnoročni podpis tedaj še nadvojvode Jožefa se nahaja še danes v knjigi bratovščine v Ricmanjih. Bratovščina je štela 4884 udov in je bila toraj ena najbolj razširjenih bratovščin tistega časa.

Duhovnik v Ricmanjih.

Vsled nastale sloveče božje poti v Ricmanjih nastala je velika potreba, da se tam ustanovi mesto kapelana posadnika, ki naj bi bil tudi nastojnik svetišča sv. Jožefa. Slavni cesar Jožef II. — sobrat bratovščine sv. Jožefa — dovolil je milostno dvornim ukazom z dné 3. marca 1787, da se za vse čase ustanovi stalno mesto kapelana posadnika, ter priporočal prečastitemu škofijskemu ordinarijatu v Trstu (tedaj v Gradški), da mu da enake predprave, kakor onemu v Gročani, kar se je škofijskim ukazom z dne 11. junija 1788 tudi zgodilo.

Tako je tedaj duhovnik v Ricmanjih kapelan posadnik in nastojnik svetišča sv. Jožefa.

Pomen današnje slovesnosti.

Odkar se je po onih čudovitih dogodkih pred oltarjem sv. Jožefa v stari cerkvi sv.

Jurija v Rímanjih ustanovila božja pot sv. Jožefa, od tega časa privro vsako leto o sv. Jožefu 19. marca in pa tretjo nedeljo po Veliki noči velike trume vernega ljudstva, da se v gorečih molitvah obrača za pomoč k Redniku našega Izveličarja Jezua Kristusa in ženinu blažene Device Marije. Velika so tudi blažena dela, katere izvršuje sv. Jožef onim vernim, ki se zatekajo k njemu imenovane dni, zavoljo tega je postala ta božja pot pravo sveto romanje iz raznih krajev naše domovine.

Leta 1849 je bilo sto let, odkar se je zgodil oni veliki čudəž, ki je bil povod ustanovitvi božje poti in v tistem letu bi se bila imela praznovati slovesnost stoletnice. Ker pa so bili okoli leta 1848 in 1849 v naši državi zelo nemirni časi in ko je bila celo l. 1849 vojna z Italijo in je bilo vse pokonci in narobe, se ta slovesnost ni mogla praznovati.

Zavoljo tega pa se je sklenilo obhajati to slovesnost letošnje leto 1899, ko je od leta 1849 minulo ravno 50 let, a 150 let //

od onega 5. maja 1749, ko je po misijonu v Dolini prvikrat prišla slovesna procesija ali božja pot v Ricmanje in se je tisti dan božja pot tudi osnovala.

Velik je toraj pomen, zelo velik pomen današnje slavnosti že zavoljo tega, ker ob enem sklenemo tudi to stoletje in na koncu tega stoletja še enkrat nad vse sijajno proslavimo ta čudoviti božji kraj, to čudodelno pribežališče vernih kristjanov.

Zato se je tudi današnji dan ki je bil mnogo poprej že naznanjen širom naše domovine, zbralo tako ogromno število vernega ljudstva pri sv. Jožefu v Ricmanjih, kakor že dolgo, dolgo ne, odkar božja pot obstoji.

Vspored današnje slovesnosti.

1. Četrtek, dne 4. maja ; zvečer ob 5. in pol uvodni cerkveni govor, „Pridi sv. Duh“, slovesne večernice z blagoslovom.

2. Petek, dne 5. maja ; zjutraj ob 6. uri peta sv. maša z blagoslovom ; ob 7. in pol in 8. in pol tiha sv. maša, ob 9. in pol cerkveni govor, potem velika sv. maša. Popoludne ob 2. in pol rožni venec, ob 5. in pol cerkveni govor in slovesne večernice z blagoslovom.

3. Soboto, dne 6. maja ; vse kakor v petek.

4. Nedeljo, dne 7. maja ; zjutraj ob 6. uri cerkveni govor in peta sv. maša z blagoslovom ; ob 7. in pol in 8. in pol tiha sv. maša ; ob 9. in pol prihod procesij iz Doline in drugih bližnjih krajev ; ob 10. uri slavnostni cerkveni govor, na to pontifikalna sv. maša, katero bo služil prevzvišeni vladika tržaški in koperski Andrej Marija Šterk. Popoludne ob 3. uri sklepni cerkveni govor,

pontifikalne večernice, „Tebe Boga hvalimo“ in blagoslov z Najsvetejšim.

Cerkvene govore bode imel prečastiti g. Andrej Kalan, kanonik iz Ljubljane.

S posebnim apostolskim pismom z dne 8. marca 1899 podelil je sv. Oče papež Leon XIII: 1. popolni odpustek vsem in pojedinim vernikom obojega spola, ki se pobožno udeležijo te tridnevne pobožnosti ter eden teh treh dni po svoji volji izbran imenovano cerkev sv. Jožefa v Ricmanjih obiščejo in tam iskreno Boga molijo za edinost krščanskih vladarjev, za izkoreninjenje krivoverstva, za poboljšanje grešnikov in povišanje sv. Matere Cerkve; 2. nepopolni odpustek 7 let in isto toliko kvatragen tistim vernikom, v dan, ko se bodo vsaj skesanega srca te pobožnosti udeležili. Ta popolni in nepopolni odpustek zamore se obrniti tudi v prid dušam v vica.

Litanije k sv. Jožefu.

Gospod, usmili se nas !

Kriste, usmili se nas !

Gospod, usmili se nas !

Kriste, usliši nas !

Kriste, usliši nas !

Oče nebeški, vsegamogočni Bog, usmili se nas !

Sin, vsega sveta rešnji Bog, usmili se nas !

Sveti Duh, resnični Bog, usmili se nas !

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas !

Sveta Marija, nevesta svetega Jožefa,

Sv. Jožef, ženin prečiste Device Marije,

Sv. Jožef, deviški zaroč. deviške Matere,

Sv. Jožef, varuh Marijinega devištva,

Sv. Jožef, rednik Sina Božjega,

Sv. Jožef, pestovalec deteta Jezusa,

Sv. Jožef, namest. molčečega Sina Bož.,

Sv. Jožef, obvarovavec našega Zveličarja,

Sv. Jožef, rešenik našega Odrešenika,

Sv. Jožef, vodnik Jezusov, na begu v Egipt,

Sv. Jožef, strežnik Božji,

Sv. Jožef, oskrbnik včlovečene Modrosti,

Sv. Jožef, pomočnik sklepov Božjih,

za nas Boga prosi !

Sv. Jožef, varuh nebeškega zaklada,
Sv. Jožef, ubog rok., pa viši kakor kralji,
Sv. Jožef, popolnoma pravičen mož,
Sv. Jožef, izgled popolne pokorščine,
Sv. Jožef, lilija neoskrunjene čistosti,
Sv. Jožef, goreč za zveličanje naših duš,
Sv. Jožef, čuvaj pobožnosti družinske,
Sv. Jožef, pomočnik ob smrtni uri,
Sv. Jožef, mogočni pomočnik,

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ, zanesi
nam o Gospod !

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ usmili
se nas o Gospod !

Kriste, sliši nas ! — Kriste usliši nas !

Oče naš ! Češena si Marija :

V. Prosi za nas, sveti Jožef :

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molitev k sv. Jožefu.

K Tebi sv. Jožef, pribežimo v svoji potrebi. Potem ko smo Tvojo presveto Nevesto na pomoč klicali, tudi Tebe s polnim zaupanjem brambe prosimo. Zaradi ljubezni, ktera Te je vezala z brezmadežno Devico in Božjo porodnico in zaradi očetovske ljubezni, s katero si dete Jezusa objemal, Te prav ponižno prosimo, milostno se ozri na dedščino, ktero je Jezus Kristus s svojo Krvjo odkupil, in s svojo močjo nam pridi vnaši potrebi na pomoč!

O skrbljivi varh svete družine; čuj nad izvoljenim potomstvom Jezusa Kristusa; odvrčaj od nas, o ljubljeni oče, vsakero kužljivost zmote in spačenosti. Pomagaj nam z nebes, o naš močni varh, v našem boju s temnimi močmi, in kakor si nekdaž Dete Jezusa iz največjih nevarnosti otel, tako brani

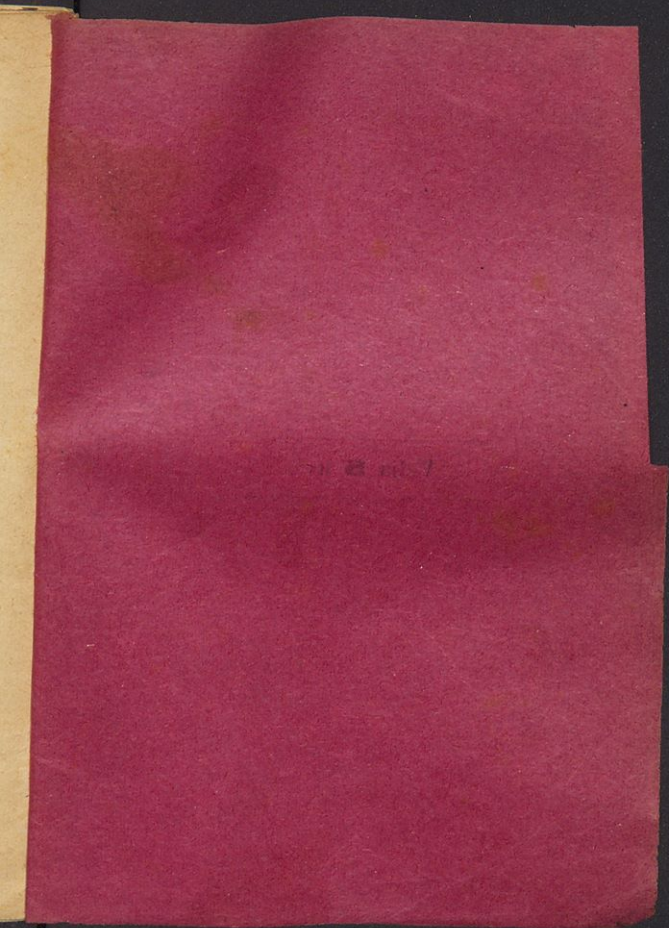
sedaj sveto cerkev Božjo proti zalezovanju sovražnikov, in nas vse sprimi v posebno brambo, da bomo po Tvojem izgledu in s Tvojo sveto pomočjo sveto živeli, blaženo umrli, in dosegli večno zveličanje v nebesih. Amen.

K sklepu.

Tako smo hoteli podati s to knjižico spominek vernemu krščanskemu ljudstvu, spominek na to čudodelno božjo pot, ki je zapisana vsakemu vernemu neizbrisno v srce. Kdor se je enkrat udeleži vzame saboj prelepi spomin na sv. Jožefa, ki je zvesti varuh naš v življenju in posebno ob zadnji uri. Slovenci prihajajte k sv. Jožefu! On je nosil na svojih rokah Jezusa, on ga je hranil s svojimi rokami. Zato je tudi *mogočna roka sv. Jožefa*.

495

10

Velja **5** nvč.
